

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้บทบาทสมมุติในวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

Developing Speaking Skills in Chinese for Chinese Listening and Speaking 1
Subject of Students at Rajabhat Lampang University through Situation Role Play

สุพรรณิการ์ วงศ์สุตา¹ | Supannika Wongsuta¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ที่ลงทะเบียนวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 รวม 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการเรียนรู้การพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการทดลอง 3) แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาจีนระหว่างการทดลอง 4) บันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมุติของนักศึกษาในชั้นเรียน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ตรวจสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test for Dependent samples สรุปผลในรูปแบบตารางและการพรรณนา อภิปรายผล ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=9.988*) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2) ผลการประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักศึกษาประเมินตนเองจากกิจกรรมบทบาทสมมุติครั้งที่ 1-5 เพิ่มขึ้นโดยลำดับโดยมีค่าความต่างอยู่ที่ 1.25 3) คะแนนการแสดงบทบาทสมมุติของนักศึกษาในชั้นเรียนแต่ละครั้งเพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ยของความต่างเท่ากับ 3.78

คำสำคัญ: พัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาจีน, กิจกรรมบทบาทสมมุติ, มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

ABSTRACT

The objective of this study is to develop students' Chinese speaking ability by using role-play activities. The sample group was first-year students of Chinese Language at Lampang Rajabhat University. There was a total of 32 students enrolled in the Chinese Listening and Speaking course. There were four methods of study involved in this research. They were 1) Lesson Plan. 2) Roleplay activities were used for speaking. 3) Chinese speaking self-assessment during experiment. Students role-playing scores were recorded in class The statistics used in this research are percentage, mean, and standard deviation. The statistics used to examine the hypothesis were t-test for dependent samples. The results are in tabular form, and a descriptive discussion of the results is given. The results of the research were as follows: 1) The comparison of Chinese speaking ability using the role-play activity results of students before and after the experiment. Significant statistical level. 05 (sig. = .000, $t = 9.988$ *), which is based on the assumptions set. 2) We assessed the level of their speech, the student self-assessment activities, and role-play time. 3) The score for each student who participated increased. There was a mean and the difference of 3.78

Keywords: Chinese speaking skill development, Role-playing activity, Lampang Rajabhat University

บทนำ

จีนเป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่ มีศักยภาพทางเศรษฐกิจและการเมืองสูง ซึ่งจีนได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบเศรษฐกิจโลก โดยนำศักยภาพทางอำนาจมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีคำกล่าวว่า ศตวรรษที่ 21 จะเป็นศตวรรษที่จีนมีบทบาทในฐานะมหาอำนาจในทางเศรษฐกิจ การเมือง รวมตลอดทั้งมหาอำนาจทางทหารในภูมิภาค และอาจจะเป็นมหาอำนาจที่ถ่วงดุลกับมหาอำนาจอื่นทั้งในภูมิภาคเอเชียและในภูมิภาคตะวันตก (ลิขิต ธีรเวคิน, 2550) ส่งผลให้ภาษาจีนกลายเป็นหนึ่งในภาษาที่สำคัญที่สุดของโลก โดยมีฐานะเป็นภาษาของประเทศจีน ภาษาจีนจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการเติบโตของจีน เป็นสะพานเชื่อมระหว่างบุคคล และเป็นกุญแจสำคัญสำหรับการสร้างความแข็งแกร่งทางวัฒนธรรม อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือของมนุษย์ที่ใช้ในการสื่อความหมายให้สามารถติดต่อสื่อสาร เข้าใจกันได้ ทำให้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านภาษาจีนย่อมได้เปรียบในการทำกิจการต่าง ๆ สำหรับประเทศไทยนั้น ภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานของไทยในทุกระดับ ส่งผลให้ในแต่ละปี ความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้ภาษาจีนมากขึ้นไปด้วย จึงทำให้อำนาจงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้น เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน และเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านสังคมและเศรษฐกิจโลกอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ลักษณะการสื่อสารกับคู่คำที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การพูดภาษาจีนถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสาร และสื่อความหมาย ทั้งนี้เพราะ ภาษาจีนมีความแตกต่างจากภาษาไทยค่อนข้างมากในการเรียนการสอนภาษาจีนนั้น ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากการพูดเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร โดย (สุนันต์ ภูจิราพันธุ์, 2554) ได้อธิบายความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ หรือสิ่งต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้ผู้ฟังรับรู้และตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ เพราะฉะนั้นผู้วิจัยเห็นว่าการพูดจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด การที่ผู้เรียนคนนี้จะเรียนภาษาจีนได้ดีนั้นควรเริ่มต้นจากการฝึกทักษะการพูด เพราะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความรู้ทางภาษา และ จะช่วยให้เรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

ทั้งนี้ จากที่ผู้วิจัยได้สัมผัสการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยด้วยตัวเองนั้น พบว่า ในการเรียนวิชาภาษาจีนนั้นผู้เรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน นอกจากในช่วงเวลาเรียนภาษาจีนในห้องเรียนเท่านั้น ทำให้ในปัจจุบันผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ไม่กระตือรือร้นที่จะพูด ไม่กล้าแสดงออก และไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดสื่อสาร รวมถึงขาดความมั่นใจในการพูด เพราะกลัวเกิดการผิดพลาดจากการเรียบเรียงประโยค ไม่สามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ โยงไปถึงขาดความรู้ความเข้าใจในด้านคำศัพท์ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการพูดได้อย่างเหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ รวมทั้งระบบการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไม่ได้เน้นการสอบพูด จึงส่งผลให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการพูดตามเป้าหมายของหลักสูตร ซึ่งขัดแย้งกับคำกล่าวที่ว่า หลักการสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศที่จะถือว่าประสบความสำเร็จ คือ ผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ (Nunan, 2004) จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการฝึกทักษะการพูด เพื่อลดปัจจัยของความแตกต่างระหว่างภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่กับภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาจีนได้อย่างเป็นธรรมชาติและถูกต้องให้มากที่สุด ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาจีน จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งหัวใจหลักของการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีเกี่ยวกับทักษะการพูด ได้แก่ สร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษามากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จากการสำรวจรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาแล้วพบว่า ระดับภาษาจีนของนักศึกษาในกลุ่มนี้ค่อนข้างที่จะแตกต่างกัน เนื่องจากมีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่เคยเรียนภาษาจีนมาในระดับมัธยมแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีนักศึกษาอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่เคยรู้จักกับภาษาจีนมาก่อน จึงทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางทักษะการพูดภาษาจีนในกลุ่มเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะแก้ไขปัญหาดังเกิดขึ้นนี้ การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจได้ด้วยตนเอง โดยเน้นกิจกรรม ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการสอน ผู้วิจัยจึงเลือกวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งเป็นอีกกลยุทธ์สอนหนึ่งที่จะทำให้ นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียน และเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงออกทั้งทางด้านความคิดและทางการแสดง ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และเป็นการเพิ่มโอกาสในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนไปในตัวอีกด้วย และเนื่องจากในภาคเรียนหน้านักศึกษากลุ่มดังกล่าวจะได้เริ่มเรียนในรายวิชาภาษาจีนฟังพูด 1 ซึ่งถือว่าเป็นการเริ่มต้นทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา ผู้วิจัยเห็นว่าการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้บทบาทสมมติเป็น วิธีการสอนที่ไม่ได้พึ่งพาการสอนของอาจารย์เพียงอย่างเดียว แต่ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่นโดยจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม อีกทั้งเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความรู้ความคิดในการแก้ปัญหา และการตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง ตลอดจนได้มีโอกาสแสดงออก ได้เปลือยเปลือยกับการเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากขึ้น (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2550) เนื่องจากการใช้บทบาทสมมติเป็นวิธีการสอนที่เข้าถึงง่าย ใช้ได้จริง เป็นการสอนที่นับว่าเป็นการช่วยฝึกให้นักศึกษาได้เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมและหาทางแก้ปัญหาตัดสินใจอย่างธรรมชาติ (ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์, 2530)

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

วิธีการวิจัย

งานวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้บทบาทสมมติในวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยผู้วิจัยมีระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology) ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ซึ่งมีชั่วโมงเรียนวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 ปีการศึกษา 2563 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน ในห้องเรียนดังกล่าวจัดนักศึกษาแบบคละความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ปีการศึกษา 2563 ภาคเรียนที่ 2 ที่ลงเรียนวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 32 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย 4 เครื่องมือและในแต่ละเครื่องมือมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2561) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ศึกษาเนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ มาตรฐานการเรียนรู้ กิจกรรมและการสอนทักษะการพูดภาษาจีน อีกทั้งศึกษาทฤษฎีและหลักการการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ (Roleplay) ของ (เสริมศรี ลักษณะศิริ, 2540) รวมทั้งจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน ที่ปรับแก้ไขแล้ว นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนและอาจารย์ผู้สอนชาวจีนตรวจสอบเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) แผนการจัดการเรียนรู้ทุกแผนมีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00 จึงได้นำแผนการเรียนรู้ที่ได้รับการหาค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนก่อน การทดลองและหลังการทดลอง ผู้วิจัยเริ่มต้นจากศึกษาแนวการสร้างข้อสอบจากหนังสือการทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาจีน และการพัฒนาข้อทดสอบขึ้นให้เป็นมาตรฐาน นอกจากนั้นผู้วิจัยยังศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา และจุดมุ่งหมายที่กำหนดในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาจีน รวมทั้งจุดประสงค์ของเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเพื่อนำไปใช้ในการสร้างแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบโดยการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนก่อน และหลังการทดลอง 1 โดยแบบทดสอบชุดดังกล่าวอ้างอิงมาจากข้อสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาจีน ระดับต้น หรือที่รู้จักในชื่อว่า HSKK 初级 เนื่องจากข้อสอบ HSKK ถือเป็นหนึ่งในการสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาจีน สำหรับผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ ซึ่งมีประสิทธิภาพและได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาวิจัยและได้ถือปฏิบัติมาหลายปี การสอบนี้จัดขึ้นโดย The Office of Chinese Language Council International: HANBAN ของรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยเลือกการทดสอบดังกล่าวเพื่อเป็นแม่แบบในการจัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนก่อนและหลังเรียนสำหรับนักศึกษา

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนและเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงสำหรับแบบทดสอบจะเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนก่อน และหลังการทดลองกับเนื้อหาที่เรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนที่นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยการนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักศึกษาซึ่งเป็นนักศึกษาคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่าง นำมาหาคุณภาพ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) วัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.278 – 0.799 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.28 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81

ทั้งนี้เกณฑ์การกำหนดการให้คะแนน คือ มีผู้ให้คะแนน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และครูผู้สอนภาษาจีนอีกท่านหนึ่งซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนชาวจีนที่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่ากับผู้วิจัย ซึ่งมีความเข้าใจแบบทดสอบเกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการให้คะแนนที่ตรงกัน ในการทดสอบมีการใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกคำตอบของนักศึกษาแต่ละคนไว้ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาการให้คะแนน ในกรณีที่ผู้ประเมินทั้งสองคนให้คะแนนต่างกันมาก จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากผู้ประเมินทั้ง 2 คนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย

3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาจีนระหว่างการทำทดลอง สร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาจีน เพื่อศึกษาพัฒนาการในทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาโดยที่นักศึกษาเป็นผู้ประเมินการพูดภาษาจีนของตนเองระหว่างการทำทดลอง จำนวน 5 ครั้ง หลังการทำกิจกรรมบทบาทสมมติตามแผนการสอนทั้ง 5 แผน ซึ่งกำหนดพฤติกรรมที่ประเมินรวม 10 ข้อ โดยลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของ ไคเคิร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ ดังนี้ 5 หมายถึง มากที่สุด 4 หมายถึง มาก 3 หมายถึง ปานกลาง 2 หมายถึง น้อย 1 หมายถึง น้อยที่สุด

4. บันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาในชั้นเรียน สร้างแบบบันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาในชั้นเรียน ซึ่งแบบบันทึกคะแนนดังกล่าว มีผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินและบันทึกคะแนนของนักศึกษาในทุกครั้งหลังจากมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งการแสดงบทบาทสมมติในแต่ละครั้งจะทำการแสดงในช่วงชั่วโมงเรียนวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน กำหนดให้ศึกษาแสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องที่เอกสารการสอนกำหนดให้ จำนวน 5 บท ซึ่งแต่ละบทประกอบด้วย 3 บทบาทที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดบทบาทให้นักศึกษา ในทุกชั่วโมงการเรียน นักศึกษาจะได้ทำการแสดงบทบาทสมมติเป็นกลุ่ม คะแนนการแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาษาจีนในแต่ละครั้งเต็ม 20 คะแนน โดยกำหนดว่า นักศึกษาที่มีคะแนน ตั้งแต่ 16-20 คะแนน หมายถึง ดีมาก 13-15 คะแนน หมายถึง ดี 10-12 คะแนน หมายถึง พอใช้ น้อยกว่า 10 คะแนน ควรปรับปรุง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำเครื่องมือวิจัยทั้งหมดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ เกณฑ์การประเมิน วิธีการประเมินให้นักศึกษาทราบ

2. ผู้วิจัยดำเนินการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อวัดความสามารถในการพูดภาษาจีนและเก็บคะแนนการทดสอบไปเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังเรียนของนักศึกษา ทั้งนี้แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาดัดแปลงมาจากข้อสอบ HSKK ระดับต้นเนื่องจากข้อสอบ HSKK เป็นข้อสอบที่เป็นกลางและมีความเชื่อถือได้ แบบทดสอบตอนที่ 1 ความสามารถในการพูดตามประโยคที่ได้ยิน มีทั้งหมด 15 ข้อ แบบทดสอบตอนที่ 2 ความสามารถพูดโต้ตอบจากคำถามที่ได้ยิน 10 ข้อ แบบทดสอบตอนที่ 3 ความสามารถในการตอบคำถามเชิงลึก 2 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน การทำการทดสอบความสามารถนั้นจะเป็นการสอบกับพูดกับคอมพิวเตอร์ ใช้คอมพิวเตอร์เป็นตัววัดเสียงโดยนักศึกษารวมตัวกันทำแบบทดสอบในห้องคอมพิวเตอร์ที่ทางผู้วิจัยจัดเตรียมไว้ และเริ่มทำการทดสอบพร้อมกันเพื่อมิให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำการทดสอบ โดยให้เวลาในการสอบ 20 นาที และให้นักศึกษาทำการส่งไฟล์เสียงที่อัดให้อาจารย์ผู้ตรวจสอบเพื่อทำการตรวจและบันทึกคะแนนต่อไป การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดโดยแบ่งความสามารถออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง ตามลำดับ ทั้งนี้จะให้น้ำหนักคะแนนตั้งแต่ 40-100 คะแนน

3. ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนโดยใช้บทบาทสมมติ จำนวนแผนการเรียนรู้ 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง จำนวน 20 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง นักศึกษาได้เรียนรู้จากเอกสารประกอบ

การเรียนการสอน ใบความรู้ และแบบฝึกหัด ซึ่งนอกจากแบบฝึกหัดในเอกสารประกอบการเรียนการสอน และใบความรู้ นั้น ผู้วิจัยจะเน้นหนักไปในทางการใช้บทบาทสมมุติ โดยให้นักศึกษาทำความเข้าใจ ในสถานการณ์ที่อาจารย์ผู้สอนได้ทำการสอน และให้นักศึกษาร่างบทสนทนาตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ใน แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเตรียมตัวฝึกซ้อม 15 นาที จากนั้นฝึกปฏิบัติเพื่อเก็บคะแนนในแต่ละครั้ง แบบฝึกนำมาใช้เพื่อพัฒนาการด้านความสามารถทางการพูดภาษาจีน

4. หลังจากทำการสอนจนครบทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทดสอบวัดความสามารถ ด้านการพูดภาษาจีน (Post-test) ใช้หลักการเดียวกันกับ การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

5. เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ให้นักศึกษาทำแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาจีนโดยใช้บทบาทสมมุติในการเรียนรู้ ระหว่างการทดลอง รวมทั้งหมด 5 ครั้ง เพื่อศึกษาพัฒนาการในทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาและเก็บเป็นข้อมูล

6. นำข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อแปลผลในรูปตารางและการพรรณนา

7. สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบผลการศึกษาคำตอบวัดระดับความสามารถภาษาจีนในทักษะด้านการพูด HSKK (Chinese Proficiency Speaking Test) ก่อนและหลังการทดลอง โดยการนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง จากผู้ประเมิน 2 คน มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลองด้วยค่าสถิติ t-test แบบ dependent samples

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาจีนระหว่างการทดลองของนักศึกษา นำผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาจีนระหว่างการทดลองของนักศึกษา มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ Best, John W. (1981 อ้างถึงใน กาญจนา วัฒนา, 2544)

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดมากที่สุด

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ผลคะแนนการแสดงบทบาทสมมุติของนักศึกษาในชั้นเรียนที่บันทึกโดยอาจารย์ผู้สอน โดยนำผลคะแนนการแสดงบทบาทสมมุติของนักศึกษาในชั้นเรียนที่บันทึกโดยอาจารย์ผู้สอน (ซึ่งคะแนนเต็ม ในแต่ละครั้ง คือ 20 คะแนน) มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลค่าเฉลี่ยความสามารถ ด้านการพูดโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย น้อยกว่า 10 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดน้อย ควรปรับปรุง

ค่าเฉลี่ย 10.00 -12.00 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดพอใช้

ค่าเฉลี่ย 13.00-15.00 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดดี

ค่าเฉลี่ย 16.00-20.00 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดดีมาก

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้บทบาทสมมุติในวิชาฟังพูดภาษาจีน 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาการสอบวัดระดับความสามารถภาษาจีนในทักษะด้านการพูด HSKK (Chinese Proficiency Speaking Test) ก่อนและหลังการทดลอง แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง จำนวน 32 คน

ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	df	t	sig.
ก่อนเรียน	100	68.17	10.04	31	9.988*	.000
หลังเรียน	100	73.00	9.39			

*หมายเหตุ: อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง จำนวน 32 คน พบว่าก่อนเรียนนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ย 68.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.04 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 73.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.39 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=9.988*)

ตารางที่ 2 ผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษาทั้ง 32 คน โดยผู้ประเมิน 2 คน

	ก่อนการทดลอง100คะแนน		ค่าเฉลี่ย	หลังการทดลอง100คะแนน		ค่าเฉลี่ย	ผลต่าง	แปลผลพัฒนาการ
	ผู้ประเมิน1	ผู้ประเมิน2		ผู้ประเมิน1	ผู้ประเมิน2			
คะแนนเฉลี่ย	68.19	68.16	68.17	72.97	73.03	73.00	4.84	เพิ่มขึ้น
S.D.	10.22	9.97	10.04	9.48	9.46	9.39		

จากตาราง 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 68.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.04 และคะแนนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 73 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.39 โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 4.84

ตอนที่ 2 ผลการประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาจีนระหว่างการทดลองของนักศึกษา หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมบทบาทสมมุติจำนวน 5 ครั้ง ปรากฏผลดังตาราง

ตารางที่ 3 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักเรียนประเมินตนเอง

	ครั้งที่1	ครั้งที่2	ครั้งที่3	ครั้งที่4	ครั้งที่5
ค่าเฉลี่ย	2.34	2.63	3.00	3.28	3.59
S.D.	0.53	0.50	0.43	0.47	0.60
ระดับความสามารถ	น้อย	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า การประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักศึกษาประเมินตนเองจากกิจกรรมบทบาทสมมุติครั้งที่1-5 เพิ่มขึ้นโดยลำดับ คือ ในกิจกรรมบทบาทสมมุติครั้งที่ 1 ความสามารถในการพูดของนักศึกษาอยู่ในระดับน้อย มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 2.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 ส่วนกิจกรรมบทบาทสมมุติครั้งที่ 2- 4 นั้น ความสามารถในการพูดของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 2.63, 3.00

และ 3.28 ตามลำดับ กิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 5 ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาดีขึ้นจากครั้งที่ผ่านมา โดยคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี

ตอนที่ 3 ผลคะแนนการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาในชั้นเรียนที่บันทึกโดยอาจารย์ผู้สอน หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 5 ครั้ง ปรากฏผลดังตาราง

ตารางที่ 4 ผลคะแนนการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาในชั้นเรียนที่บันทึกโดยอาจารย์ผู้สอน

	ครั้งที่1	ครั้งที่2	ครั้งที่3	ครั้งที่4	ครั้งที่5
ค่าเฉลี่ย	10.47	11.34	12.41	13.63	14.25
S.D.	2.26	2.33	2.18	2.25	2.19
ระดับคะแนน	พอใช้	พอใช้	พอใช้	ดี	ดี

จากตาราง 4 สรุปได้ว่า คะแนนการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาในชั้นเรียนที่บันทึกโดยอาจารย์ผู้สอนเพิ่มขึ้นโดยลำดับ ครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 10.47 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 2.26 ครั้งที่ 2 และ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 11.34 และ 12.41 ตามลำดับ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 2.33 และ 2.18 ครั้งที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 13.63 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 2.25 ในการแสดงกิจกรรมบทบาทสมมติครั้งสุดท้ายคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 14.25 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 2.19

สรุปผล

การวิจัยจากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี สรุปผลได้ดังนี้

1. สรุปผลจากการเปรียบเทียบผลการศึกษาคำตอบวัดระดับความสามารถภาษาจีนในทักษะด้านการพูด HSKK (Chinese Proficiency Speaking Test) ก่อนและหลังการทดลองจากการทำการสอบวัดความสามารถภาษาจีนในทักษะการพูดทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษานั้น มีค่าต่างของค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นอย่างค่อนข้างชัดเจน โดยคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 4.83 คะแนนก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 68.17 และ คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองคือ 73.00 คะแนน

2. สรุปผลการประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาจีนระหว่างการทดลองของนักศึกษาจากกิจกรรมบทบาทสมมติทั้ง 5 ครั้ง เห็นได้ว่า ผลการประเมินเพิ่มขึ้นตามลำดับ จากคะแนนกิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 1 ความสามารถในการพูดของนักศึกษาอยู่ในระดับน้อย มีค่าคะแนนเฉลี่ยเพียง 2.34 แต่เมื่อนักศึกษาได้ทำการประเมินตนเองในกิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 5 ซึ่งเป็นการประเมินครั้งสุดท้ายนั้น คะแนนความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาดีขึ้นจากครั้งที่ผ่านมา คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.59 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี จะเห็นได้ว่าคะแนนการประเมินตนเองในครั้งที่ 5 เพิ่มขึ้นจากครั้งที่ 1 อย่างชัดเจนโดยมีค่าความต่างอยู่ที่ 1.25

3. สรุปผลจากคะแนนการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาในชั้นเรียนที่บันทึกโดยอาจารย์ผู้สอน หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 5 ครั้ง ปรากฏว่า คะแนนการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาในชั้นเรียนเพิ่มขึ้นตามลำดับ โดยกิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และ 3 คะแนนของนักศึกษาอยู่เพียงระดับพอใช้ ซึ่งคะแนนก็มีการพัฒนาที่เพิ่มขึ้น แต่ครั้งที่ 4 และครั้งที่ 5 ครั้งสุดท้ายนั้น มีผลคะแนนที่แตกต่างอย่างชัดเจน โดยเมื่อเทียบคะแนนครั้งแรก และครั้งสุดท้ายนั้น มีค่าเฉลี่ยของความต่างเท่ากับ 3.78 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษามีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง และถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน ได้รับการพัฒนาการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ มีความสามารถในการพูดระหว่างการทดลองสูงขึ้นโดยลำดับ โดยความสามารถหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 05 (sig.=.000, t=9.988*)

ตอนที่ 2 จากการประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักศึกษาประเมินตนเองจากกิจกรรมบทบาทสมมุติ ครั้งที่ 1-5 เพิ่มขึ้น สังเกตเห็นได้ว่าความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาดีขึ้นเรื่อย ๆ โดยคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตนเองครั้งสุดท้ายถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี

ตอนที่ 3 จากคะแนนการแสดงบทบาทสมมุติของนักศึกษาในชั้นเรียนที่บันทึกโดยอาจารย์ผู้สอน ทั้งหมด 5 ครั้งนั้น เพิ่มขึ้นอย่างเป็นที่น่าพอใจ ในการแสดงกิจกรรมบทบาทสมมุติครั้งสุดท้าย เมื่อเทียบกับคะแนนการแสดงบทบาทสมมุติของนักศึกษาในชั้นเรียนในครั้งแรก จะเห็นได้ว่าคะแนนของนักศึกษามีความแตกต่างอย่างชัดเจน อีกทั้ง ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาดีขึ้นจากครั้งที่ผ่านมา โดยคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 14.25 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 2.19 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผลสำเร็จดังกล่าว มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมบทบาทสมมุติที่ผู้วิจัยได้จัดไว้มีความหลากหลายรวม 5 บทเรียน บทที่ 1 他正在等他爱人呢 เขากำลังรอคนรักของเขายู่ การถามถึงคู่สนทนาว่าไปไหนมา ในบทที่ 2 刚才你去哪儿了 เมื่อก็คุณไปไหนมา หรือพูดถึงการมาถึงของฤดูกาลใหม่ ในบทที่ 3 秋天了 ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว รวมถึงการถามถึงความสามารถหรือทักษะของคู่สนทนา ดังเนื้อหาบทที่ 4 你游泳游得怎么样 คุณว่ายน้ำเป็นอย่างไรบ้าง จนกระทั่งการบอกสถานการณ์ชีวิตของตนเอง อย่างเนื้อหาบทที่ 5 明天我就要回国了 พรุ่งนี้ฉันก็จะกลับประเทศแล้ว ซึ่งได้มาจากเอกสารประกอบการเรียนการสอนประจำรายวิชา การฟังและการพูดภาษาจีน 1 ตามที่หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2561) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีกำหนดใช้ และการจัดเรียงลำดับกิจกรรมบทบาทสมมุติใช้การจัดเรียงจากง่ายไปยาก กิจกรรมบทบาทสมมุติดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่เป็นจริงและเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของนักศึกษา เน้นให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง โดยนักศึกษามีโอกาสในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่อาจารย์ผู้สอนกำหนดให้ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาพูดภาษาจีนได้มากขึ้น ดังที่เห็นจากคะแนนผลการศึกษาคือการสอบวัดระดับความสามารถภาษาจีนในทักษะด้านการพูด HSKK (Chinese Proficiency Speaking Test) ก่อน และ หลังการทดลองที่พบว่านักศึกษามีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดจีนเพิ่มขึ้นและเมื่อพิจารณาจากแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีนระหว่างการทดลองของตนเองทั้ง 5 ครั้ง พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านการพูดภาษาจีนเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ บราวน์ (Brown, 2001) ที่ว่า ผู้สอนควรคัดเลือกกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยคำนึงถึงพื้นฐานประสบการณ์ ความสนใจ ความสามารถของผู้เรียน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาและมีส่วนร่วมในบทบาทจะทำให้มีการพัฒนาได้มากที่สุด

2. กิจกรรมบทบาทสมมุติทุกกิจกรรมมีการกำหนดเป้าหมายและขอบเขตในการพูดภาษาจีนอย่างชัดเจน ทบทวนเนื้อหาบทเรียน ก่อนทำกิจกรรม ทำให้นักศึกษาเข้าใจการใช้ประโยคที่ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ นอกจากนี้ ก่อนการทำกิจกรรมบทบาทสมมุติผู้วิจัยได้สาธิตการทำกิจกรรมในแต่ละครั้งด้วย โดยในครั้งแรกผู้วิจัยจะตรวจสอบความเข้าใจในการทำกิจกรรมบทบาทสมมุติ เพื่อย้ำความมั่นใจของนักศึกษาว่า ในแต่ละกิจกรรมบทบาทสมมุติจะต้องพูดอะไรบ้าง ดังปรากฏในข้อมูลจากแบบประเมินตนเองระหว่างเรียนของนักศึกษา ที่ระบุว่า ข้าพเจ้าสามารถพูดครอบคลุมเนื้อหาหรือหัวข้อที่กำหนดได้ทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยดีขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ

มอร์โรว์ (Morrow, K, 1981) ที่กล่าวว่า ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ คือ ต้องรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้ นอกจากนี้ ออลไรท์ (Allwright, 1980) ได้กล่าวอีกว่า การจัดกิจกรรมที่กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นอย่างที่จะต้องสื่อสารเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงตามจุดมุ่งหมายของแต่ละกิจกรรม

3. กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ในลักษณะเรียนปนเล่น ช่วยทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้การพูดภาษาจีนได้อย่างไม่เครียด มีความกดดันในการเรียนน้อย จึงทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ภาษาจีนอย่างมีความสุข และยังส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาจีนสูงขึ้น ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ Ments (1986) ทิศนา ขมมณี (2557) และ ญาดาพนิต พิณกุล (2539) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมในลักษณะเรียนปนเล่น นักเรียนจะได้รับ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียด มีความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด และมีโอกาสได้แสดงออกหลายบทบาทอีกด้วย

4. มีการวางแผนการจัดกิจกรรม มีการจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ประกอบการแสดงบทบาทสมมุติด้าน นักศึกษาต้องการมีส่วนร่วมในการเตรียมอุปกรณ์ โดยผู้วิจัยได้เตรียมนักศึกษาในด้านภาษา เช่น การใช้คำศัพท์ รูปประโยค และไวยากรณ์โดยก่อนกำหนดบทบาทและสถานการณ์ ผู้วิจัยได้สอนคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการสอนต่าง ๆ เช่น เสนอรูปภาพ แสดงท่าทาง อธิบาย และใช้วัสดุจริง จากนั้นนักศึกษาฝึกการใช้คำศัพท์ รูปประโยค และสำนวนภาษาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วอธิบายสถานการณ์ให้นักศึกษาเข้าใจ ทำให้นักศึกษาสามารถเตรียมบทบาทร่วมกันโดยใช้สื่อและอุปกรณ์ที่เตรียมมาประกอบฉาก ซึ่งสามารถเลือกใช้ภาษาที่ค่อนข้างหลากหลาย โดยอิสระ ดังผลการประเมินตนเองของนักศึกษา และการให้คะแนนที่ผู้สอนบันทึกไว้ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาสามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการสนทนาได้ดีขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยได้เตรียมนักศึกษาในด้านภาษา อย่างเพียงพอ นอกจากนี้ นักศึกษายังได้ซักซ้อมความพร้อมก่อนการแสดง ทำให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาจีนมากขึ้น

5. การประเมินผลน่าเชื่อถือได้ โดยผู้วิจัยได้ทำการนำแผนการเรียนรู้การพูดภาษาจีน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนและเกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาจีน และ แบบบันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมุติด้านของนักศึกษาในชั้นเรียนที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงสำหรับแบบทดสอบและแบบประเมินต่าง ๆ เพื่อเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบเนื้อหาที่เรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้รวมถึงวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยให้บรรลุตามเป้าหมายอีกด้วย อีกทั้งก่อนการนำแบบทดสอบกิจกรรมการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติไปใช้ ผู้วิจัยและผู้ประเมินอีก 1 คน ได้ศึกษาและตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนก่อน โดยมีความเข้าใจที่ตรงกัน อีกทั้งการรออนุมัติจากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญเห็นพ้องว่าแผนการสอนและเครื่องมือการเก็บข้อมูลที่กล่าวมาสามารถนำไปใช้ได้ ผู้วิจัยจึงทำการนำแผนการสอน และแบบประเมินไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายจริง ดังนั้นเครื่องมือจึงมีความเชื่อถือได้ จึงส่งผลให้ผลคะแนนจะมีลักษณะที่เป็นความจริง และน่าเชื่อถือเช่นกัน

จากข้ออภิปรายข้างต้นสรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติช่วยให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถทางการพูดจีนได้จริงซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ แต่อย่างไรก็ตามข้อจำกัดในการทำวิจัยครั้งนี้ยังคงปรากฏให้เห็น ดังนี้

1. ความเหลื่อมล้ำระดับการใช้ภาษาจีนของนักศึกษาค่อนข้างสูง จึงทำให้ต้องใช้เวลามากขึ้นในการทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว ทำให้มีเวลาในชั้นการฝึกทักษะน้อยเกินไป ส่งผลให้นักศึกษามีเวลาในการทำกิจกรรมบทบาทสมมุติได้อย่างไม่เต็มที่

2. ช่วงระยะเวลาที่ทำการทดลองอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2563 ซึ่งชั่วโมงเรียนวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 ตรงกับวันหยุดบ่อย ๆ รวมถึงการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยก็มีมากเช่นกัน จึงส่งผลให้การเรียนการสอนเป็นไปค่อนข้างที่จะช้ากว่ากำหนด และทำให้นักศึกษาเรียนได้อย่างไม่ต่อเนื่อง

รวมทั้งนักศึกษาจัดอยู่อยู่กับวันหยุดและกิจกรรมมากกว่าการเรียน จึงทำให้ขาดสมาธิในการเรียน ความสนใจในการเรียนลดน้อยลงไป

3. เอกสารประกอบการสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาดังกล่าวมีเนื้อหาที่ค่อนข้างแน่น และเน้นไวยากรณ์มากกว่าประโยคการฟังพูดที่ใช้สนทนาได้จริง จึงทำให้นักศึกษาบางคนเกิดการต่อต้าน และความสนใจในการเรียนลดลง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. นอกเหนือจากการใช้บทบาทสมมติแล้วอาจารย์ผู้สอนควรใช้วิธีการสอนอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่สถานการณ์บ้านเมืองประสบกับการระบาดของไวรัสสายพันธุ์ใหม่โคโรนา อาจารย์ผู้สอนควรมีการวางแผนสำรอง เพื่อประคองให้การวิจัยยังคงดำเนินไปได้จนบรรลุผล อีกทั้งนำผลการวิจัยไปวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษา เพื่อคัดสรรวิธีการสอนที่ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2. นำผลการวิจัยที่ได้ไปปรับใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน เช่น การปรับเปลี่ยนเนื้อหาให้เป็นปัจจุบันทันสมัยมากขึ้น เพื่อทำให้นักศึกษา เข้าใจและสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงที่ค่อนข้างทันสมัยมากขึ้น

3. ในการแสดงบทบาทสมมติแต่ละครั้งอาจารย์ผู้สอนควรเป็นผู้จับกลุ่มให้นักศึกษาโดยคละจากระดับภาษาจีนของนักศึกษา เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางภาษา และเพื่อช่วยกระตุ้นการตื่นตัวของนักศึกษาที่ระดับการใช้ภาษาไม่ดีมาก ให้มีพัฒนาการไปพร้อมกันกับเพื่อนร่วมชั้น อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาการใช้ภาษาจีนของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและเพื่อให้มองเห็นผลจากการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งต่อไปหากจะนำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นอื่น ๆ หรือรายวิชาอื่น ๆ ควรใช้สอดแทรกกิจกรรมการสอนโดยสถานการณ์จำลองหรือกิจกรรมการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมต่าง ๆ ในการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาจีน และการฝึกความกล้าแสดงออกในการเรียนกับนักศึกษาในระดับชั้นอื่น ๆ และรายวิชาอื่น ๆ

2. ครั้งต่อไป ควรทำการวิจัยศึกษาที่เกี่ยวกับการใช้บทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะภาษาจีนด้านอื่น ๆ ของนักศึกษา ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และ ทักษะการสื่อสาร เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา วัฒายุ. (2544). *การวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

ญาดาพนิต พิณกุล. (2539). *หลักการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 1). สืบค้นจาก <http://opac.mbu.ac.th/Record/1503>

ทิตินา แคมมณี. (2557). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธณณ ไชยชนะ. (2557). *การพัฒนาการเขียนพินอิน (สระลดรูป) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน*

ปรินสร้อยแยลส์วิทยาลัย (รายงานผลการวิจัย). โรงเรียนปรินสร้อยแยลส์วิทยาลัย.

บุญชม ศรีสะอาด (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์. (2530). *วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ*. สืบค้นเมื่อ 5 สิงหาคม 2561, จาก <https://sites.google.com/site/prapasara/f4-1>

ลิขิต อีระเวคิน. (2550). *วิวัฒนาการการเมืองการปกครองไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุนันต์ ภูจิราพันธุ์. (2554). **การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.

เสริมศรี ลักษณะศิริ. (2540). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ
พระนคร.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). **หลักการสอน**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

ภาษาอังกฤษ

Allwright, R.L. (1980). **Turns, topics, and tasks: Patterns of participation in language learning and teaching**. In Larsen- Freeman, ed. *Discourse Analysis in second language acquisition research*, 165-187. Rowley, Mass.: Newbury House.

Best, John W. (1981). **Research in Education**. 3 rd ed. Englewood cliffs, New Jersey: Prentice. Hall Inc.

Brown, H. D. (2001). **Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy**. NewYork: Longman.

Ments, Van Morry. (1986). **The Effective Use of Role Play: Practical Techniques for Improving Larning**. Landom: Kogan Page.

Morrow, K. (1981). **Principle of Communicative Methodology**. in *Communicative in the Classroom*, 59-66. Edited by K. Johnson and K. Morrow. Essex: Longman Group

Nunan, D. (2004). **Task-Based Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Pree.